

Грабчо.

Твърдъ добръ . . . ! ето думы благоразумны.

Стоилъ.

Да мя прощавате, господине, гдѣто надминувамъ нѣкакъ границыѣ, и смѣя да ѝ приказвамъ съ такъвъ единъ начинъ.

Грабчо.

Какво ще каже това? Азъ ся радвамъ, напротивъ, чи поетѣпате съ тоз' начинъ, и искамъ да земете всяка власть върху ѝ. (*Къмъ Лалка, която ся готви да излѣзе*). Бѣгай ты, колкото щещъ. Азъ му давамъ властта, която имамъ отъ Бога върху ти, и разумявамъ да ся относяшъ както ще ти каже Стоилъ.

Стоилъ, говори Лалки.

Подиръ това, виждте есга вый, госпожице, да ся противите нѣкакъ на съвѣтыѣ ми.

СЦЕНА ДЕСЯТА.

ГРАБЧО СТОИЛЪ.

Стоилъ.

Азъ ще ида подиря ѝ, господине; искамъ да продължа урокѣтъ, който ѝ давахъ.

Грабчо.

Да, да; ще мя задължите. Нанстина . . .